

ритѣ и прѣстѣпя като нѣкой голѣмецъ. Дребната Сивушка се напѣва съ всичка сила. Устата ѝ се отворила. Грѣбнакѣтъ ѝ се превилъ на кочияшка, тѣнката ѝ опашка се накокържила. Бѣлчо прѣстѣпи еднажъ, тя — два пѣти. Изплѣзила езикъ — върви!

Наоколо нѣма никой. Изъ гората леко шумолятъ боситѣ нозе на есенѣта и подъ тѣхъ слабо прѣщатъ сухи сѣчки. . .

— Хайде, Сивушке, хайде мила! подвижна Боне и съ страхъ гледа, какъ кравата му все повече се уморява и слабѣе.

— Стой!. . . Хайде малко почивка!

Уморенитѣ добичета се спрѣха. Боне отиде предъ тѣхъ и ги замилва по челата.

— Бѣлчо, ти отъ човѣщина не разбирашъ, умори много Сивушка! Нали Сивушке? заговори имъ той.

А Сивушка и Бѣлчо, спокойно и безстрастно го гледаха съ тѣжнитѣ си очи и дишаха тежко. Отъ устата на Сивушка капѣше пѣна. Тя погледна бѣлия си другаръ, погледна стопанина си и наведе жално глава.

— Що, миличка? Кажи? Тежко ли ти е? Сивушке, слабушке!. . . Сърдцето ти плаче, миличка. И днесъ да поработимъ, па утре е празникъ — цѣль день ще си почивате. Ти какво ме гледашъ, Бѣлчо? Юнакъ си ти, — говорѣше имъ Боне.

Но Сивушка не изправи главата си. Думитѣ на господаря ѝ, сѣкашъ не бѣха утешителни за нейното болно сърдце. Хлѣтналитѣ и хлѣбоци тупаха силно и бързо. Краката ѝ треперѣха.

Кажи ми, Сивушке, слабушке, какво ти стана?